päwal, noh siis ta olli wässinud ja uitas omma seltsimeestega ühhest trahterist teise, kus nemmad siis pole öni ölle ja wina jures istusid, ehk mängisid. Sai ta wahhest ramatu kottu, kus sees wannemad tedda nomisid, siis piddas ta kill ka nõnu, ennast parrandada, agga jubba mönne päwa pärrast olli ta köik head ettewõtmist unnustanud, ja ellas jälle omma wanna pahha wisi järrel.

Peetri esimene ramat tulli just Pühhapäwal lõuna ajal temma kätte, mil ta omma prudiga lubbanud tantsima minna. Ni kaua kui tüdruk weel omma tööd löppetas istus Willem mahha ja kirjutas wennale järreltullewa wastuse kirja:

Mo armas wend!

Ma arwan peaaegu, et sa olled liig waggaks ja pühhaks jänud; ni wäggew ja wagga on so ramat, et ma kui sedda luggesin, ennast arwasin kirrikus ollewad ja jutlust kuulwad. Sinna olled hea pois ja usfud hea süddamega köik, mis sulle rägitakse. Sa tahhad omma nore ea pölwes jo nagu wanna ellataat ellada. Minna mõtlen üsna teist wisi. Ni kaua, kui weel inimesel alles ellu-kewwade käes on, eks ta siis weel wõi waggaks sada ja Jummalat palluda. Sepärrast on minnu püüdmine: röömsaste ellada ja tagga järrel önsaste surra. Sinna, wend, peaksid näggema kuidas meie murreta siin ellame ja köik nisuggused mõtted, mis sinnu pëas on, ölle ja wina klasi sisse ärraupputame. Olle mõistlik, Peter, parrauda meelt ja jätta omma immelikud waggad mõtted mahha, ja otsi ommale nisamma känna pruti kui mul on — siis sa ellad nõnda, kuidas öige mõistlik mees ommas nores pölwes peab ellama. Agga ennam pölle mul aega sulle kirjutada, sest mo Karolina jubba kutsub mind. Jummalaga armas wend, ja ärra olle rummal, waid mõistlik.

So wend

Willem.

Nüüd ta läks omma tüdrukuga liinast wälja ühte trahteri, kus teistega omma mennu ja lusti piddasid. Kaua aega ollid köik wägga röömsad, siis hakkasid kaks riidlema, teised tullid appi, ja pea lendasid ölle klasid, tolid ja muud asjad ühhe toa nurgast teise ja joobnud mehhed pekid üks teist werriseks. Willem ei olnud mitte wiinne ses ammetis, waid üks essimene hakkaja, kes hopa andis kõigile kes liggi tullid. Wandumised, oigamised, laste nutmine selle wahhel — se köik olli weider kuulda. Wimaks tullid politsei soldatid ja wisid köiki, kedda kätte saiwad wangi. Willem pistis weel õigel ajal jooksu, ja ei teadnud ennam muud nõnu, kui wõttis teisel hommikul jälle reisikotti selga, ja läks eddasi Strasburgi liinna. Pärrast läks ta ka Pariisi liinna, kuhhu ta mõnda aastat jäi.

Selle aja sees olli Peter siin ja seal mitmes liinnas ellanud, Stokholmis ja Koppenhagnas mõnda kuud tööd teinud, ja pöras wimaks Wini liinast taggasi omma koju, kus ta kue aasta pärrast jälle wannemate ette astus, ja kus ta ka jubba Willemi ees leidis, kes paar päwa enne tedda olli tulnud, sepärrast, et wanna issa terwis wägga waeseks olli läinud.

Se olli üks armas kokku-samine ni pitka aja pärrast, ja wanna issagi hakkas römu pärrast ueste toibuma. Agga nüüd läks ka peagi awwalikuks, kui suur wahhe wendade wahhel olli. Peter tulli alwas, agga terwes ning puhtas rides taggasi, Willem olli peneste ja nut modi mõda rides. Peter räkis arwa ja pissut enneset ja sest, mis ta oskas ning teadis; Willem kiitles suriset asjust, ja lubbas mõnesuggust walmistada ja tehha; ei middagi olnud issamaal ennam ta mele järrel; ommad naabrid nimmetas ta sellliks ning rummalaks, kes 50 aastat tarkuse, mõistuse ja tö polest targemast inimesest taggasi jänud. Agga Peetri tarkus, ellu wiis ja köik ollemine se mõeduse ommeti Willemi süddame

Eesti-ma rahwa Kalender 1870, lk. 31